

årra ja wiskas surnud añed sõnnikule. Párrast lõunat agga náeb, mis imelised ellajad õue peal ümberkáisiwad — ei olle nisugguseid ellajaid enne náinudki. Tulli liggemale, ju tundis oñad añed årra. Olliwad añed solgi paastjonud, kuhu sisse wina olli wissatud ja olliwad agga joobnud olnud, kui perrenaine sulled seljast fiskus. Núud piddiwad mõñigi nádal kõige ilma pelletuseks, allasti ümber käima, enne kui sulled jálle kaswasid. — Sedda luggesin; agga seddasama wárki jutto kulin ka inimesest. Karola Adam olli eneisele uhked penikeste siñise kallewi pükfid ostnud ja uhkeldas nendega Krawi ladal ümber. Raks meest seisivad körwal ja üks útes teisele: kas sa mitte miñö käest ei tahha Adami illusaid pükfa osta? Teine küssis: kudda sa neid kätte saad? Esmene vastas: se olgo miñule murreks. Raup sai walmis. Teggi mees Adami joobnufs ja kui wássind wankri peal maggas, tömbas mees pükfid jallast ja müüs årra. Adamikene árkas ülesse ja sedda iggaufs jo teab, mis waew pükssata mehhile juhhub peale. Ei olnud pükfa leida, ei ka pükste warrast. Piddi mehhike pükssata koju miñema, ladaliste ja koddoliste sureks naeruks." — Sedda juttu kulis jodik, agga istus mahha, ja kudda núud rijsu toast wálja sada? Ratsusin kawwasust. Láksin akna jure ja útesin: ennäe, Karola Adami pükfi warras láhheb móda. Jodik láks toast wálja warrast tagga aijama.

Miñö lotus olli, et laitjad kelli kolme aeal

enam taggasi ei piddanud tullema, iggaufs jo õma wörra olli kuulnud. Kui agga ket kolm lõi, nággin et trop inimesi otsekohhe miñö majja pole tulli, tuttaw üks ja teine usgas, teised wöerad; waña moor teiste tagga longates fargo naal; jubbagi treppist üllesse tungisiwad. Mis núud tehha! Lippasin isse ukfest wálja, lassin kõik sisse miñia ja pörasin ukse lukku. Ukse praokesest watasin ja kulin, mis teggiwad ja útesi wad. Üks mótlis teise kalendriteggi ja ollewa ja waña moor arwas et nad kõik kalendriteggijad kokku tulnud. Agga ei olnud palju tarka sõnia kuulda, iggaufs ajjas õma tónni. Üks kíssendas kalendri kallist innast, teine kirja friipsudest, kolmas tahtis tedda õhhemaks ja neljas paksemaks tehha, üks sowis tedda lauloramatuks ja teine rahiwa külutajaks. Ja pea olli kárra nönda seggamine kuulda, kui lada aeal meie Otsa-körtsis. Mótlisin siis omás meles: kui kõikide nöuo ja sowimise járrele akkakíime kalendrit teggema, ta aina seddasama wisi wálja kostaks. Waña moor aina waikne nurgas kulis, ja wöttis ükskord tetse járrele tubaka rasko niñasse. Agga kui lorrin ja kárrin õite sureks olli läinud, siis teggi ta oñta ále wárrawad lahti, pañi ühhe käe pusa, parremasse kätte wöttis kargo ja andis suga ja karguga löhna: „Kas sa niñatarku ei náe? Kalendrisolkijad ollete, agga mitte kalendris kohhendajad! Siin on friipsud, siin on kujjud, se ta paksus, se ta laius — aggo kus mo Pramburi wáaggi jái, kus mo kuppolaßmine?"